

UZASADNIENIE

Decyzją z 19.10.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z., z urzędu, przeliczył H. B. emeryturę od 1.11.2018 r., tj. od najbliższego terminu płatności, wobec stwierdzenia, że dotychczas wypłacone świadczenie ustalono od błędnej podstawy wymiaru. Zakład wyjaśnił, że ubezpieczony do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wybrał wynagrodzenie – dochód – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 2006 r. do grudnia 2015 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 239,09%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 239,09% przez 3536,87 zł, tj. kwotę bazową – wynosi 8456,30 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1.03.2018 r. 8708,30 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 49 lat, 8 miesięcy okresów składkowych tj. 596 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat, 3 miesiące okresów nieskładkowych (nie więcej niż 1/3 składkowych), tj. 63 miesięcy okresów nieskładkowych. Zakład dokonał obliczenia wysokości emerytury w następujący sposób:

$24\% (...),87 = 848,85 \text{ zł}$,

$(596 \times 1,3\%) : (...),30 = 5460,23 \text{ zł}$

$(63 \times 0,7\%) : (...),30 = 311,19 \text{ zł}$

Razem 6620,27 zł.

Świadczenie po waloryzacji od 1.03.2018 r. wynosi od 1.11.2018 r. 6817,55 zł.

Zakład podał, że do emerytury przysługuje ubezpieczonemu dodatek pielęgnacyjny w kwocie 215,84 zł.

/decyzja k. 283 akt ZUS/

Uznając przedmiotową decyzję za krzywdzącą ubezpieczony złożył od niej odwołanie, kwestionując wysokość podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego, wnosząc o przeliczenie emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej, według aktualnej kwoty bazowej, tj. obowiązującej od 1.03.2018 r.

W uzasadnieniu odwołujący argumentował, że ZUS błędnie obliczył wskaźnik podstawy jego składek do przeciętnego wynagrodzenia w latach 2001-2010, akcentując, że jego łączne dochody od obu pracodawców tj. Politechniki (...) i Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w K. w 2010 r. wynosiły 100122,87 zł, co stanowiło 258,72%, a nie jak przyjął ZUS 245,60% przeciętnego wynagrodzenia. Skarżący zarzucił, że ZUS całkowicie bezzasadnie przyjął za 2010 r. zaniżoną sumę jego wynagrodzeń w kwocie 95047,97 zł, dodając, że wynagrodzenia z tytułu 13 pensji na Politechnice (...) zostały prawidłowo przypisane do lat 2010 i 2011, natomiast ZUS błędnie nie uwzględnił sumy składek od drugiego pracodawcy tj. (...) w K. w wysokości 5057 zł, podnosząc, że suma składek za rok 2010 nie została przez ZUS zwrócona do (...) w K. i powinna być uwzględniona w obliczeniu wskaźnika. Dalej skarżący wywodził, że do obliczenia wysokości podstawy emerytury z 10 najlepszych lat z okresu 2001-2010 Zakład przyjął za rok 2010 zaniżony wskaźnik 245,60%. W ocenie odwołującego rozbieżności między jego własnymi obliczeniami a obliczeniami ZUS dotyczące 2010 r. wskazują, że wartość 245,60% została obliczona przez Zakład tak, aby średni wskaźnik za jego najlepszy okres składkowy z lat 2001-2010 spadł do wartości 249,74% tj. o 0,26% poniżej 250% co automatycznie wykluczyło zastosowanie w stosunku do niego art. 110 a ustawy emerytalne. Skarżący zarzucał, że jego emerytura została przeliczona według sztucznie zaniżonego przez ZUS wskaźnika 249,74% decyzją z 7.03.2018 r., podkreślając, że odwołał się od tej decyzji w kwietniu 2018 r. wnosząc by przeliczono jego świadczenie ze wskaźnikiem 2,5 według aktualnej kwoty bazowej, a zamiast tego ZUS po 5 miesiącach wydał kwestionowaną obecnie decyzję obniżającą jego emeryturę, zarzucając jej sprzeczność z obowiązującymi przepisami, która według niego polega na tym, że Zakład nie wziął do obliczeń okresu 10-ciu kolejnych lat z najwyższym wskaźnikiem tj. lat 2001-2010 z ostatnich 20 lat, akcentując, że dla tego okresu wyliczony poprzednio przez organ rentowy wskaźnik wynosił 249,74%, natomiast

w ostatniej decyzji Zakład w sposób arbitralny z nieznanymi powodami przyjął okres z lat 2006-2015 z niższym wskaźnikiem 239,09%. W konkluzji skarżący wniósł o poprawne obliczenie na podstawie złożonych dokumentów wskaźnika, który jest wyższy niż 250% i ponowne przeliczenie jego emerytury zgodnie z art. 110 a ustawy emerytalnej i według aktualnej kwoty bazowej, tj. obowiązującej od 1.03.2018 r.

/odwołanie k. 3-4/

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zakład wyjaśnił, że wysokość emerytury wnioskodawcy wynikająca z decyzji z 7.03.2018 r. została ustalona w sposób niezgodny ze stanem faktycznym – prawnym, co wynika z korekty dodatkowego wynagrodzenia rocznego wypłaconego skarżącemu przez drugi zakład pracy. Organ rentowy wyjaśnił, że w efekcie dokonanej korekty emerytura odwołującego uległa obniżeniu, a nadpłacona jej kwota nie podlega zwrotowi. Zakład podkreślił, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury uwzględniono według najkorzystniejszego wariantu wynagrodzenia z kolejnych 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 2006-2015, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 239,09%, tj. z lat przypadających w całości po przyznaniu świadczenia, tj. po 2005 r. oraz kwotę bazową obowiązującą w dacie zgłoszenia wniosku o przeliczenie, tj. na listopad 2017 r. Dalej Zakład wyjaśnił, że w latach 2010, 2011, 2012 w związku z osiągnięciem wynagrodzenia przekraczającego kwotę rocznego ograniczenia podstawy wnoszącego dla 2010 r. 94380 zł, dla 2011 r. 100770 zł, a dla 2012 r. 105780 zł, przyjęto roczną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe obowiązującą w danym roku pomniejszoną o „trzynastkę” wypłaconą w danym roku, a przysługującą za rok poprzedni i dodano „trzynastkę” wypłaconą w następnym roku, a dotyczącą danego roku zgodnie z art. 19 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) w związku z przepisami wykonawczymi. Zakład podał, że dane dotyczące składników przyjętych do podstawy wymiaru w 2010 r. zawiera pismo ZUS z 7.06.2018 r. /k. 269 akt ZUS-owskich/, natomiast składników przyjętych w latach 2011 i 2012 są na karcie 282 akt emerytalnych. W konkluzji organ emerytalny stwierdził brak podstaw do zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 110 a ustawy emerytalnej, ponieważ ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%.

/odpowiedź na odwołanie k. 9 - 10/

Na rozprawie z 17.09.2019 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie - pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/e-prot. z 17.09.2019 r.: 00:00:42, 00:01:41, 00:05:52/

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Odwołujący się - H. B. (urodz. (...)) nabył na mocy decyzji z 11.02.2005 r. prawo do emerytury.

/decyzja k. 17 akt ZUS/

Po nabyciu prawa do tego świadczenia skarżący rozwiązał stosunek pracy z dniem 31.01.2005 r., a następnie ponownie się zatrudnił od 1.02.2005 r. i kontynuował zatrudnienie na Politechnice (...), a od 1.10.2010 r. w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w K. podlegał ubezpieczeniom społecznym i wnosił o ponowne przeliczenie emerytury.

/okoliczności niesporne, a nadto świadectwo pracy k.5, 132/133 akt ZUS, pismo ZUS z 10.10.2011 r. k. 156 akt ZUS, zaświadczenia k. 6, 141, 149, 178 akt ZUS, zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach k. 7-10, 28, k. 112/113, 140, 162, 243 akt ZUS /

W 2011 r. odwołujący miał przyznane świadczenie emerytalne obliczone ze wskaźnikiem 249,74% z 10 lat kalendarzowych 2001-2010 i kwotą bazową 2822,22 zł.

/decyzja (...).04.2011 r. k. 148 akt ZUS, decyzja z 10.06.2011 r. k. 153 akt ZUS, decyzja z 31.10.2011 r. k. 160 akt ZUS/

Decyzją z 7.03.2018 r. ZUS II Oddział w Ł. w Z., po rozpoznaniu wniosku z 20.11.2017 r., o przeliczenie podstawy wymiaru, przeliczył H. B. od 1.11.2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, emeryturę. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawca wybrał wynagrodzenie – dochód – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 2002 r. do grudnia 2011 r. Zakład podał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 249,97%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie 249,97% przez 3536,87 zł, tj. kwotę bazową wynosi 8841,11 zł, która po waloryzacji od 1.03.2018 r. wynosi 9104,58 zł. Zakład podał, że do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 49 lat, 2 miesiące okresów składkowych, tj. 590 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat, 3 miesiące okresów nieskładkowych (nie więcej niż 1/3 składkowych), tj. 63 miesięcy. ZUS obliczył wysokość emerytury w następujący sposób:

24% (...),87 = 848,85 zł,

(590 x 1,3%) : (...),11 = 5651,24 zł

(63 x 0,7%) : (...),11 = 325,35 zł

Razem 6825,44 zł

Emerytura po waloryzacji od 1.03.2018 r. wynosi 7028,84 zł.

/wniosek k. 242 akt ZUS, decyzja k. 257 akt ZUS/

W 2010 r., 2011 r. i 2012 r. wnioskodawca pracował u dwóch pracodawców, tj. w Politechnice (...) i Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w K..

/okoliczności niesporne, a nadto zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach k. 244, 246, 247, 251, 261, 275, 276, 277, 278 akt ZUS/

Dla roku 2010 limit wynagrodzeń wynosił - 94380 zł, dla 2011 r. - 100770 zł, a dla 2012 r. - 105780 zł.

/okoliczności niesporne, powszechnie znane /

Zakład dokonał wyliczenia wynagrodzeń wnioskodawcy w 2010 r., uwzględniając w/w limit wynagrodzeń dla roku 2010, w następujący sposób:

- 94380 zł (limit wynagrodzeń za 2010 r.) – 8576,36 zł (wynagrodzenie roczne za rok 2009 wypłacone w 2010 r.) = 85308,64 zł + 7950,20 zł (wynagrodzenie roczne za rok 2010 wypłacone w 2011 r. przez PŁ) + 1294,13 zł (wynagrodzenie roczne za 2010 r. wypłacone w 2011 r. przez (...) w K.)

= wynagrodzenie wnioskodawcy w 2010 r. przyjęte do podstawy wymiaru wyniosło 95047,97 zł.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za 2010 r. wyniósł 245,60% .

Zakład dokonał wyliczenia wynagrodzeń wnioskodawcy w 2011 r., uwzględniając w/w limit wynagrodzeń dla roku 2011, w następujący sposób:

- od wynagrodzeń w PŁ i (...) w K. - limit wynagrodzeń rocznych w kwocie 100770 zł odjął wynagrodzenie roczne za 2010 r. w wysokości 1294,12 zł wypłacone w 2011 r. przez (...) w K., co dało 99475,87 zł i dodał wynagrodzenie roczne za 2011 r. w wysokości 5176,50 zł w (...) w K., co dało 104652,37 zł a następnie odjął 7950,20 zł (wynagrodzenie roczne za rok 2010 wypłacone w 2011 r. przez PŁ), co dało 96702,17 zł a następnie dodał 4826,64 zł (wynagrodzenie roczne za rok 2011 wypłacone w 2011 r. przez PŁ)

= wynagrodzenie wnioskodawcy w 2011 r. przyjęte do podstawy wymiaru wyniosło 101528,11 zł.

Zakład dokonał wyliczenia wynagrodzeń wnioskodawcy w 2012 r., uwzględniając w/w limit wynagrodzeń dla roku 2012, w następujący sposób:

- od wynagrodzeń w PŁ i (...) w K. - limit wynagrodzeń rocznych w kwocie 105780 zł odjął wynagrodzenie roczne za 2011 r. w wysokości 5176,50 zł w (...) w K., co dało 100603,50 zł i dodał wynagrodzenie roczne za 2012 r. w wysokości 6211,80 zł w (...) w K., co dało 106815,30 zł a następnie odjął 4826,64 zł (wynagrodzenie roczne za rok 2011 w PŁ), co dało 101988,66 zł a następnie dodał 3455,17 zł (wynagrodzenie roczne za rok 2012 w PŁ)

= wynagrodzenie wnioskodawcy w 2012 r. przyjęte do podstawy wymiaru wyniosło 105443,83 zł.

/zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach k. 112/113, 140, 243 akt ZUS, pismo z kwestury z PŁ k. 114 akt ZUS, pismo ZUS z 7.06.2018 r. k. 269 akt ZUS, pismo ZUS z 5.12.2018 r. k. 300 akt ZUS/

Z uwagi na to, że wysokość emerytury obliczona decyzją z 7.03.2018 r. została wadliwie obliczona z uwagi na to, że ZUS błędnie ustalił podstawę wymiaru, ZUS zaskarżoną decyzją z 19.10.2018 r. urzędu przeliczył tę podstawę poczynawszy od 1.11.2018 r., tj. od najbliższego terminu płatności, wyjaśniając, że ubezpieczony do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wybrał wynagrodzenie – dochód – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 2006 r. do grudnia 2015 r. a zatem 10 lat przypadających w całości po przyznaniu wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w 2005 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 239,09%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 239,09% przez 3536,87 zł, tj. kwotę bazową obowiązującą w dniu zgłoszenia wniosku o przeliczenie, tj. na listopad 2017 r. – wynosi 8456,30 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1.03.2018 r. 8708,30 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 49 lat, 8 miesięcy okresów składkowych tj. 596 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat, 3 miesiące okresów nieskładkowych (nie więcej niż 1/3 składkowych), tj. 63 miesięcy okresów nieskładkowych. Zakład dokonał obliczenia wysokości emerytury w następujący sposób:

24% (...),87= 848,85 zł,

(596 x 1,3%) : (...),30 = 5460,23 zł

(63 x 0,7%) : (...),30 = 311,19 zł

Razem 6620,27 zł.

Świadczenie po waloryzacji od 1.03.2018 r. wynosi od 1.11.2018 r. 6817,55 zł.

Zakład podał, że do emerytury przysługuje ubezpieczonemu dodatek pielęgnacyjny w kwocie 215,84 zł.

/zawiadomienie o wszczęciu postępowania z urzędu z 9.02.2018 r. k. 279 akt ZUS, decyzja k. 283 akt ZUS/

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia Zakład przyjął:

I) obliczenie z 10 najkorzystniejszych lat 2006-2015 wybranych z okresu 1997 -2016:

1. 2006 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 7482,53 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 29726,76 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 249,88%,

2. 2007 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 80422,26 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 32292,36 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 249,04%,

3. 2008 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 85847,79 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 35326,56 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 243,01%,

4. 2009 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 93847,50 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 37235,52 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 252,04%,

5. 2010 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 95047,97 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 38699,76 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 245,60%,

6. 2011 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 101528,11 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 40794,24 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 248,88%,

7. 2012 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 105443,83 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 42260,04 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 249,51%,

8. 2013 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 88822,44 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 43800,72 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 202,79%,

9. 2014 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 99285,50 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 45401,52 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 218,68%,

10. 2015 r. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne 108303,47 zł, kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy 46797,36 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia 231,43%,

Suma 2390,86. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru stanowi stosunek sumy wskaźników z poszczególnych lat kalendarzowych do liczby lat i wynosi 239,09%.

W/w wskaźnik okazał się korzystniejszy od wskaźnika obliczonego z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia z lat 1972-1973, 1999-2016, który wyniósł 221,04%.

/ ustalenie podstawy wymiaru świadczenia załącznik nr 1 do decyzji z 19.10.2019 r. k. 285 akt ZUS/

Po waloryzacji od 1.03.2019 r. wysokość emerytury obliczonej przy wwpw 239,09% i kwoty bazowej obowiązującej na listopad 2017 r. wynosi 7128,27 zł.

Przyjęcie wwpw 249,74% obliczonego z lat 2001-2010 z kwotą bazową na marzec 2011 r. byłoby dla odwołującego mniej korzystne, ponieważ wysokość emerytury brutto wynosiłaby 6411,35 zł po waloryzacji od 1.03.2019 r.

/obliczenie emerytury wnioskodawcy przez ZUS po waloryzacji od 1.03.2019 r. k. 32-34/

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresy rachunkowości, uznając, że rozstrzygnięcie sprawy nie wymagało przeprowadzenia takiego dowodu, tym bardziej, że odwołujący będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika nie sformułował żadnych zarzutów co do poprawności rachunkowego wyliczenia wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia w zaskarżonej decyzji, jak również co do poprawności sposobu obliczenia w latach 2010, 2011 i 2012

podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne od uwzględnionych zarobków skarżącego w obu zakładach pracy (PŁ i (...) w K.) i ich korekty o trzynaste wynagrodzenia, przy zastosowaniu limitów rocznych wynagrodzeń obowiązujących w tych latach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 110 ust. 1 Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.; dalej też ustawa emerytalna) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Istota sporu sprowadzała się do właściwej interpretacji art. 110a ustawy emerytalnej, który wszedł w życie z dniem 1 maja 2015 r. na mocy art. 4 ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 552). Zgodnie z art. 110a ust. 1 tej ustawy, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. W myśl art. 110a ust. 2 tej ustawy, ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz. Przepis art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej przewiduje, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Przepis art. 110a ustawy emerytalnej co do zasady umożliwia ponowne przeliczenie emerytury u osób, wobec których zastosowanie miało ograniczenie wskaźnika wysokości podstawy emerytury do 250% przeciętnego wynagrodzenia. Dopuszcza ją jednak w sytuacji, gdy świadczeniobiorca podlegał ubezpieczeniom społecznym lub ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym po nabyciu prawa do emerytury obliczanej przy zastosowaniu takiego wskaźnika ograniczonego do 250%, a po przeliczeniu świadczenia w oparciu o art. 110 ust. 3 w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej wskaźnik ten okazał się wyższy niż 250% (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 24.11.2016 r., III AUa 771/16, LEX nr 2205909).

Nie ulega wątpliwości, że odwołujący podlegał ubezpieczeniom społecznym po nabyciu na mocy decyzji z 11.02.2005 r. prawa do emerytury. Po nabyciu prawa do tego świadczenia skarżący kontynuował zatrudnienie, wnosząc o ponowne przeliczenie emerytury. Skoro zatem ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom po nabyciu przez niego prawa do emerytury, to spełnił jedną z przesłanek, o których mowa w art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej.

Jednakże w świetle całokształtu materiału dowodowego ubezpieczony nie spełnia drugiej z przesłanek z w/w artykułu, ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury, wyliczony w oparciu o art. 110 ust. 3 w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, nie jest wyższy niż 250%. Zgodnie z art. 110 ust. 3 ustawy emerytalnej, okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176. W myśl art. 15 ust. 1 tej ustawy, podstawę wymiaru emerytury stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Treść omawianego przepisu nie obejmuje warunku uwzględnienia innych zarobków lub lat niż ostatnio branych pod uwagę do przeliczenia emerytury, dlatego nie ma podstaw do odmowy jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej, jeżeli do jej przeliczenia wzięto okres,

który w całości lub części stanowił podstawę do obliczenia poprzedniego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru tego świadczenia.

Z akt ZUS-owskich wynika, że w 2011 r. odwołujący miał przyznane świadczenie emerytalne obliczone ze wskaźnikiem 249,74% z 10 lat kalendarzowych 2001-2010 i kwotą bazową 2822,22 zł /decyzja (...).04.2011 r. k. 148 akt ZUS, decyzja z 10.06.2011 r. k. 153 akt ZUS, decyzja z 31.10.2011 r. k. 160 akt ZUS/, a także, że w 2018 r. został przyjęty wskaźnik świadczenia 249,97% z 10 lat kalendarzowych 2002-2011 i została przyjęta kwota bazowa 3536,87 zł /decyzja z 7.03.2018 r. k. 257 akt ZUS/. Ponieważ ponownie obliczając świadczenie organ rentowy miał wyższy wskaźnik to skutkowało to wówczas zastosowaniem nowej kwoty bazowej zgodnie z art. 110 ust. 1 ustawy emerytalnej. Jednakże ponieważ ZUS skorygował zarobki wnioskodawcy za lata 2010, 2011 i 2012 co do tzw. trzynastych wynagrodzeń, to w efekcie nastąpiło obniżenie wskaźnika za te lata, a to bezpośrednio przełożyło się na wysokość wskaźnika z 10-lecia z lat 2002 – 2011. Sąd zważył, że ZUS prawidłowo zastosował ograniczenia roczne wynagrodzeń dla w/w lat przyjmując, że dla 2010 r. limit wynosił 94380 zł, dla 2011 r. limit wynosił 100770 zł, a dla 2012 r. limit wynosił 105780 zł. Pamiętać bowiem trzeba, że przepis art. 19 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) stanowi, że roczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób, o których mowa w art. 6, 7 i 10 ustawy, w danym roku kalendarzowym nie może być wyższa od kwoty odpowiadającej trzydziestokrotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy, określonego w ustawie budżetowej, ustawie o przewidywanym budżetowym lub ich projektach, jeżeli odpowiednie ustawy nie zostały uchwalone. Nie dotyczy to składki na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe. Art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1 ustawy systemowej, ustanawia zasadę, iż podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników jest przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zgodnie z art. 12 tej właśnie ustawy przychodem ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Zakład prawidłowo zatem obliczył w 2010 r. podstawę wymiaru składek w wysokości 95047,97 zł, które obliczono pomniejszając od kwoty limitu rocznego ograniczenia o tzw. 13-te wynagrodzenie wypłacone w 2010 r. za 2009 r., a zwiększając o 13-te wynagrodzenie z 2010 r. wypłacone w 2011 r. i wskaźnik ten za 2010 r. wyniósł 245,60%. Zatem wskaźnik podstawy wymiaru nie przekracza 250%, co oznacza, że w decyzji z 7.03.2018 r. nie można było zastosować nowej kwoty bazowej zgodnie z art. 110 ust. 1 ustawy emerytalnej. W konsekwencji organ rentowy wyliczył wnioskodawcy emeryturę zgodnie z art. 110 ust 2 w/w ustawy z zastosowaniem nowej kwoty bazowej a z uwagi na to, że wnioskodawca ma przyznane prawo do emerytury od 2005 r. obliczono nowy wskaźnik w całości po przyznaniu świadczenia z lat 2006-2015 wysokości 239,09% oraz zastosowano nową kwotę bazową, w rezultacie czego świadczenie okazało się korzystniejsze od poprzednio wyliczonego. Wynika z tego, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest wyższy niż 250%, przez co ubezpieczony nie spełnił kolejnej przesłanki koniecznej do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej.

Sąd zważył, że z art. 110 ust. 3 w zw. z art. 15 ustawy emerytalnej, na podstawie których dokonuje się ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego w sytuacji omówionej w art. 110a, wynika jedynie, że podstawę wymiaru emerytury stanowi ustalona w sposób określony w art. 15 ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176. Zgodnie zaś z art. 176 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury i renty w 1999 r. stanowi ustalona, w sposób określony w art. 15 ust. 4 i 5, przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich

19 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, lub wniosek o ponowne ustalenie wysokości tych świadczeń.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że przepis art. 110a ustawy emerytalnej nie zakazuje możliwości jego zastosowania do osób, którym, tak jak odwołującemu, wcześniej przeliczono emeryturę na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej. Jak wskazuje projekt uzasadnienia ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wprowadzającej art. 110a ustawy emerytalnej, daje ona możliwość ponownego obliczania wysokości emerytury osobom, które są aktywne zawodowo po uzyskaniu prawa do tego świadczenia. W założeniu ustawodawcy, dodanie art. 110a ustawy emerytalnej miało uzupełnić istniejące rozwiązania o przepisy umożliwiające jednorazowe przeliczenie emerytury w przypadku osób, które osiągały stosunkowo wysokie zarobki (wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił ponad 250%) i odprowadzały wysokie składki emerytalne. Celem wprowadzenia art. 110a tej ustawy było zatem wyrównanie szkód osobom, które opłacały składki od wysokich wynagrodzeń, a których emerytury zostały obliczone z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru składek ograniczonego do 250%.

Ubezpieczony co prawda spełnił niektóre przesłanki wynikające z art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ podlegał ubezpieczeniom społecznym po nabyciu w 2005 r. prawa do emerytury, której przeliczenia się domagał, jednakże po dokonanej przez ZUS korekcie wynagrodzeń w 2010r., 2011 r. i 2012 r. co do 13 rocznych wynagrodzeń tzw. „trzynastek” /k. 282 akt ZUS/ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru tego świadczenia, obliczony z lat 2006 -2015, tj. po nabyciu prawa do emerytury w 2005 r., nie jest wyższy niż 250% i wynosi 239,09%.

Z powyższych względów słusznie zatem Zakład uznał, że nie można zastosować sposobu wyliczenia emerytury zgodnie z żądaniem wnioskodawcy, tj. przyjmując wskaźnik 249,74% (ze świadczenia obliczonego decyzją z 2011 r., bo ten został prawidłowo przez ZUS na nowo obliczony na skutek korekty wynagrodzeń z lat 2010 r., 2011 r., 2012 r. o 13 roczne wynagrodzenia na 239,09% z najkorzystniejszych 10 lat po przyznaniu świadczenia tj. 2006-2015) i stosując nową kwotę bazową z marca 2018 r.

Sąd miał jednocześnie na uwadze, że wnioskodawca zwalczał obliczenie jego emerytury z niższym wskaźnikiem, jednakże należy zgodzić się z ZUS-em, że pomimo tego, że faktycznie rzeczony wskaźnik z uwagi na opisane już wyżej szczegółowo okoliczności zmalał, to możliwe było zastosowanie nowej kwoty bazowej z 2017 r. z daty złożenia wniosku o przeliczenie świadczenia (z listopada 2017 r.) i ostatecznie świadczenie emerytalne wnioskodawcy zwiększyło się i wynosi 7128,27 zł po waloryzacji od 1.03.2019 r. Jest to korzystniejsze dla wnioskodawcy, gdyż przyjęcie wppw 249,74% z kwotą bazową na marzec 2011 r. byłoby dla odwołującego mniej korzystne, ponieważ wysokość emerytury brutto wynosiłaby wówczas 6411,35 zł po waloryzacji od 1.03.2019 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

21 X 2019 roku.